

Rozkaz ministra obrany ke Dni válečných veteránů

Datum: 8.11.2010
Publikace: Běžná

Vojáci a vojákyně, občanští zaměstnanci a zaměstnankyně,

92 let nás dělí od 11. listopadu roku 1918, kdy zadunělo ve francouzském Compiègne sto jedna dělostřeleckých salv na znamení příměří. První světová válka skončila.

Rok 1918 byl vůbec zásadním přelomem, kterým začala nová éra nejen evropských, ale také českých dějin. Současně přispěl významným způsobem k vytvoření podmínek pro vznik samostatné Československé republiky.

Prezident T. G. Masaryk žádal pro nový stát padesát let pokojného vývoje, aby republika mohla dosáhnout všech svých stanovených cílů. Z padesáti let však zůstalo sotva dvacet. Výročí slavné bitvy u Zborova v roce 1938 jako by bylo předzvěstí blížícího se boje o uhájení celistvosti a samostatnosti mladého československého státu. Národ byl odhodlán jít do zbraně. Nebylo jeho vinou, že se tak nakonec mohlo stát jen na frontě domácího a zahraničního odboje.

Právě ve světové válce a z války se rodil legionářský étos československé armády dvacátých a třicátých let. Právě legionářskou myšlenkou byly položeny pevné základy ideálu moderního demokratického republikánského systému a jeho branné moci. Právě tam je třeba hledat zdroje odvahy tisíců našich vojáků, kteří po mnichovské katastrofě roku 1938 opustili zemi, aby po boku Spojenců bojovali proti nacismu.

Když v květnu 1945 druhá světová válka v Evropě skončila, mnozí vojáci se domnívali, že své zkušenosti uplatní v nové československé armádě. Pravý opak byl však pravdou. Perzekuce po roce 1948 měla pro válečné veterány vesměs ničující důsledky. Teprve rok 1990 jim přinesl plnou rehabilitaci a morální zadostiučinění.

Vojáci a vojákyně, občanští zaměstnanci a zaměstnankyně!

V české historii nalezneme řadu příkladů hrdinství a zápasů o svobodu, pravdu a spravedlnost. Čerpáme z odkazu minulých vojenských generací a jejich odkaz dnes rozvíjíme v mírových a humanitárních misích. Bez hlubokého poznání našich národních a bojových tradic, bez respektu k činům našich předchůdců, bychom v dnešním neklidném světě riskovali svoji vlastní budoucnost.

Armáda České republiky bude vždy s úctou uchovávat vše, co bylo jako základní kámen vloženo do její nové, demokratické existence. Být veteránem, to je dnes vyznamenání i osobní hrdost. Vždyť ekvivalentem pojmu veterán jsou přívlastky, které jej charakterizují jako člověka zkušeného, erudovaného a perfektně připraveného.

Patřit k veteránům je dnes ctí i závazkem. Novodobí veteráni Armády České republiky vynikají nejen svým dokonalým výcvikem, ale také nezaměnitelnou životní a profesní zkušeností.

Vnímat věci takové jaké opravdu jsou, přistupovat k nim věcně a racionálně, být odpovědný za svá slova i za své činy – to by mělo být krédo každého vojáka i občanského zaměstnance. Naše armáda se na konci první dekády jedenadvacátého století mění od základu; a spolu s ní samozřejmě i nároky na všechny příslušníky resortu obrany.

Opatrovat, ctít a mít ve vážnosti je však třeba nejen historické tradice, ale také jejich tvůrce, ochránce a nositele. Tato péče, hluboký zájem a pozornost zůstávají i nadále jednou z priorit našeho resortu.

Česká republika se v preambuli své Ústavy přihlásila k dědictví Československa. Hlásí se tak rovněž k odkazu všech, kteří jí v nejtěžších dobách a na všech frontách boje s útlakem a totalitou pomohli vrátit čest a smysl vlastní existence.

Alexandr Vondra
ministr obrany